तदर्थमेव कथितस्वोत्पत्तिं तां ततः पिता ।
द्रुतं कुलूतभूभर्तुः सुहृदः प्राहिणोद्गृहं ॥४३५॥
प्रहृष्टो विप्रकृष्टं तं देशं गत्वा व्यधत्त तां ।
परिणीय रणादित्यः शुद्धान्तस्याधिदेवतां ॥४३६॥
मर्त्यसंस्पर्शभीरुः सा महादेवी भवत्यपि ।
तं मायया मोहयन्ती न पस्पर्श कदाचन ॥४३७॥
व्यधान्मायामयीं राज्ञस्तल्पे स्वसदृशीं स्त्रियं ।
स्वयंभ्रमररूपा सा निर्जगाम वहिर्निशि ॥४३८॥
स्वनाम्ना स्वस्य देव्याश्च कृत्वा परगृहद्वयं ।
माहेश्वरः शैललिङ्गे कारयामास कारुभिः ॥४३९॥
श्वः प्रतिष्ठाप्रसङ्गेऽथ सज्जे तल्लिङ्गयोर्द्वयं ।
देशान्तरागतः कश्चित् दूषयामास दैववित् ॥४४०॥
स दृष्टप्रत्ययः शश्वत् तयोर्घटितलिङ्गयोः ।
अश्मखण्डैः समण्डूकैर्बभाषे गर्भमावृतं ॥४४१॥
किं कर्तव्यतया मूढं प्रतिष्ठाविघ्नविह्वलं ।
दिव्यदृष्टिः स्वयं देवी ततो राजानमब्रवीत् ॥४४२॥
राजन् गिरिसुतोद्वाहे पौरोहित्यं पुरा भजन् ।
समर्चीद्विमादितं पूजाभाण्डात् प्रजापतिः ॥४४३॥
तां विष्णोः प्रतिमां वीक्ष्य पूजितां तेन धूर्जटिः ।